

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 19CoCsp/12/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6122219197
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 06. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Škultétyová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2025:6122219197.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Škultétyovej a sudcov Mgr. Mareka Anovčina a JUDr. Zuzany Slušnej, v spore žalobcu EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Bratislava - mestská časť Ružinov, Prievozska 2, IČO 35 724 803, zastúpeného Remedium Legal, s.r.o., advokátskou kanceláriou so sídlom Bratislava - mestská časť Ružinov, Prievozska 2, IČO 53 255 739, proti žalovanému A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. A. C. D., o zaplataenie 16.051,32 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trenčín, č. k. NM-4Csp/22/2022-128 zo dňa 10. januára 2025, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch II. a III. **p o t v r d z u j e.**

Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a.**

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie svojim rozsudkom zrušil platobný rozkaz Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom č. k. 4Csp/22/2022-92 zo dňa 26.08.2022 (výrok I.), žalobu zamietol (výrok II.) a žalovanému nepriznal náhradu trov konania (výrok III.). Súd rozhodol podľa § 53 ods. 9, § 565 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“), § 1 ods. 2, § 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov.

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal zaplataenia sumy 16.051,32 eur s kapitalizovaným zmluvným úrokom vo výške 3.525,08 eur, kapitalizovaným úrokom z omeškania vo výške 1.445,86 eur a s 5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 16.031,32 eur od 11.08.2021 do zaplataenia a náhrady trov konania. Žalobu odôvodnil tým, že právny predchodca žalobcu (Československá obchodná banka, a. s., so sídlom Bratislava, Žitkova 11, IČO: 36 854 140) uzatvorila so žalovaným dňa 14.11.2017 zmluvu č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej bol žalovanému poskytnutý spotrebiteľský úver. Žalovaný napriek opakovaným výzvam banky neplnil v stanovených termínoch dohodnuté splátky úveru, čím porušil svoju povinnosť podľa zmluvy. Pohľadávka bola na žalobcu postúpená zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 10.08.2021 a ku dňu postúpenia bola dlžná suma 21.022,26 eur (istina vo výške 16.031,32 eur, riadny úrok vo výške 3.525,08 eur, úrok z omeškania vo výške 1.445,86 eur, poplatky vo výške 20,- eur). Žalovaný dlžnú sumu neuhradil ani čiastočne. Žalobca si uplatňoval aj úrok z omeškania v zákonnej výške od 11.08.2021, t. j. odo dňa nasledujúceho po dni účinnosti postúpenia pohľadávky.

3. Vo veci bol vydaný platobný rozkaz č. k. 4Csp/22/2022-92 zo dňa 26.08.2022, ktorý sa žalovanému nepodarilo doručiť, preto ho súd prvej inštancie v súlade s § 266 ods. 3 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) zrušil.

4. Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie zistil, že dňa 14.11.2017 uzatvorili právny predchodca žalobcu - Československá obchodná banka, a.s. a žalovaný zmluvu o ČSOB spotrebiteľskom úvere reg. č. XXXXXXXXXXXX, ktorej súčasťou boli aj obchodné podmienky pre ČSOB spotrebiteľské úvery. Predmetom tejto zmluvy bolo poskytnutie spotrebiteľského úveru vo výške 17.900,- eur s úrokovou sadzbou 8,90 % p.a., ktorý bol účelovo určený na splatenie iných úverov. Poskytnutý úver mal byť splatený 96 mesačnými splátkami po 261,70 eur zročnými vždy k 20. dňu v mesiaci. Súčasťou úverovej zmluvy bolo aj poistenie úveru pre prípad smrti, invalidity a pracovnej neschopnosti dlžníka s mesačným poistným vo výške 22,21 eur, ktoré bolo zročné spolu s mesačnými splátkami úveru (celková mesačná splátka bola vo výške 283,91 eur). Prvá splátka bola splatná dňa 20.12.2017, posledná dňa 20.11.2025. RPMN úveru bola vo výške 11,83 %, priemerná RPMN vo výške 8,86 %. Celková čiastka, ktorú mal dlžník zaplatiť bola vo výške 27.253,04 eur. Jednorazový poplatok za spracovanie úveru nebol v zmluve dohodnutý. Splatenie úveru bolo zabezpečené dohodou o zrážkach zo mzdy a z iných príjmov. Obchodné podmienky pre ČSOB spotrebiteľské úvery v čl. VII. bod 1 písm. a/ a bod 2 písm. b/ upravovali právo banky vyhlásiť predčasnú splatnosť úveru v prípade omeškania dlžníka so splatením akejkoľvek sumy vyplývajúcej zo zmluvy voči banke. Z predložených výpisov z úverového účtu vyplynulo, že žalovaný v novembri 2017 v celom rozsahu vyčerpal poskytnutý úver vo výške 17.900,- eur. Žalovaný na daný úver zaplatil celkom sumu 4.043,19 eur, a to nasledovnými úhradami: v mesiaci 12/2017 v sume 283,75 eur; v mesiaci 01/2018 v sume 283,91 eur; v mesiaci 02/2018 v sume 283,91 eur; v mesiaci 03/2018 v sume 283,91 eur; v mesiaci 04/2018 v sume 289,31 eur; v mesiaci 05/2018 v sume 284,11 eur; v mesiaci 06/2018 v sume 283,95 eur; v mesiaci 07/2018 v sume 0,05 eur; v mesiaci 08/2018 v sume 481,96 eur; v mesiaci 09/2018 v sume 106,85 eur; v mesiaci 10/2018 v sume 342,49 eur; v mesiaci 11/2018 v sume 1,35 eur; v mesiaci 12/2018 v sume 2,55 eur; v mesiaci 01/2019 v sume 1.061,68 eur; v mesiaci 02/2019 v sume 40,06 eur; v mesiaci 08/2019 v sume 0,30 eur; v mesiaci 12/2019 v sume 13,19 eur. Žalovaný iné splátky ani poplatky banke podľa predložených dokladov neuhradil. Dňa 23.10.2019 banka listom označeným ako „posledná výzva na úhradu pohľadávky“ vyzvala žalovaného na úhradu dlhu z omeškaných splátok spotrebiteľského úveru č. XXXXXXXXXXXX vo výške 903,92 eur, z čoho 883,11 eur bolo titulom dlhu na účte spotrebiteľského úveru vrátane príslušenstva a prípadných poplatkov podľa sadzovníka ČSOB a 20,81 eur bolo titulom nepovoleného debetu na bežnom účte. Banka žiadala uhradiť uvedený dlh bezodkladne pod hrozbou zosplatenia úveru. Predmetná listová zásielka sa banke vrátila ako nedoručená dňa 28.10.2019 z dôvodu, že adresát bol neznámy. Dňa 22.12.2019 banka písomne oznámila žalovanému vyhlásenie mimoriadnej splatnosti predmetného úveru ku dňu 20.12.2019. Pohľadávku zo zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXXXX vo výške 16.708,35 eur žiadala uhradiť bezodkladne na účet uvedený vo výzve. Predmetná listová zásielka sa banke vrátila ako nedoručená dňa 31.12.2019 z dôvodu, že adresát bol neznámy. Zmluvou o postúpení pohľadávok č. 22151000639 uzatvorenou dňa 25.08.2021 medzi spoločnosťou Československá obchodná banka, a.s. ako postupcom a spoločnosťou EOS KSI Slovensko, s.r.o. (žalobcom) ako postupníkom, postúpil postupca na postupníka peňažné pohľadávky postupcu so všetkými právami s nimi spojenými špecifikovanými v prílohe č. 1 k zmluve. Z prílohy k zmluve vyplýva, že predmetom postúpenia bola aj pohľadávka voči žalovanému, ktorá je predmetom tohto konania. Listom zo dňa 03.09.2021 Československá obchodná banka, a.s. oznámila žalovanému, že pohľadávka banky zo zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXXXX vrátane príslušenstva bola na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 31.08.2021 postúpená na žalobcu. Listom zo dňa 18.11.2021 - pokus o zmiar, žalobca vyzval žalovaného na zaplatenie dlhu vo výške 22.219,61 eur, a to v lehote do 28.11.2021. Uvedený dlh pozostával z neuhradeného úveru vo výške 16.031,32 eur, zo zákonného úroku vo výške 285,49 eur, z riadneho úroku vo výške 3.525,08 eur, z úroku z omeškania vo výške 1.445,86 eur, poplatkov 20,- eur a nákladov trov právneho zastúpenia 911,86 eur. Žalovaný bol zároveň oboznámený s tým, že v prípade neuhradenia dlžnej sumy, žalobca bude pohľadávku vymáhať cestou súdu.

5. Súd prvej inštancie mal ďalej za preukázané, že právny predchodca žalobcu -
- ČSOB a.s. a žalovaný uzatvorili dňa 14.11.2017 zmluvu o spotrebiteľskom úvere podľa zákona č. 129/2010 Z. z. Na základe tejto zmluvy bol žalovanému poskytnutý refinančný spotrebiteľský úver vo výške 17.900,- eur, ktorý sa žalovaný zaviazal splatiť v 96 mesačných splátkach po 261,70 eur. Splátky boli zročné k 20. dňu v mesiaci, pričom prvá bola zročná dňa 20.12.2017 a posledná dňa 20.11.2025. Žalovaný postupom času prestal poskytnutý úver riadne a včas splácať a do konca roka 2019 zaplatil veriteľovi celkovo sumu 4.043,19 eur, následne už nič. Pre riadne nesplácanie úveru banka ako pôvodný veriteľ žalovaného preukázateľne neúspešne vyzvala na úhradu omeškaných splátok, a to listom -

posledná výzva na úhradu pohľadávky zo dňa 23.10.2019, pričom v nej žalovaného upozornila, že mešká so splácaním úveru vyplývajúceho zo zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXXXX a žiada o uhradenie dlžnej čiastky, ktorá bola k 22.10.2019 vyčíslená na sumu 903,92 eur, a to bezodkladne. Zároveň žalovaného upozornila na možnosť predčasného zosplatnenia úveru. Súd prvej inštancie poukázal na to, že v danom prípade ide o spotrebiteľský právny vzťah, pri ktorom sa podmienky predčasného zosplatnenia úveru musia striktnie riadiť ustanoveniami § 565 Občianskeho zákonníka v spojení s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, čo sa však

v prejednávanej veci nestalo. Predložená výzva zo dňa 23.10.2019, ktorá bezprostredne predchádzala predčasnému zosplatneniu spotrebiteľského úveru, totiž nespĺňala požiadavky stanovené ustanovením § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Súd prvej inštancie zdôraznil, že v nej nie je uvedené pre nesplnenie ktorej konkrétnej splátky pôvodný veriteľ mienil sporný spotrebiteľský úver predčasne zosplatniť a nie je zrejmé ani to, z čoho presne pozostávala dlžná suma 883,11 eur definovaná ako dlh na účte spotrebiteľského úveru (táto suma nepredstavuje ani násobok dohodnutej mesačnej splátky vo výške 261,70 eur, ani mesačnej splátky vo výške 283,91 eur vrátane poistenia). Zistenie, pre nezaplatenie ktorej konkrétnej splátky došlo k jednorazovému predčasnému zosplatneniu celého úveru, má pritom význam pre posúdenie otázky dodržania zákonom stanovenej trojmesačnej lehoty omeškania pred zosplatnením, ako aj otázky prípadného premlčania nároku žalobcu. V druhom rade, pokiaľ pôvodný veriteľ od spotrebiteľa žiadal, aby mu dlžnú sumu uhradil bezodkladne po doručení výzvy, neposkytol dlžníkovi zákonom stanovenú 15 dňovú lehotu na dodatočné plnenie. Nemožno preto podľa súdu prvej inštancie hovoriť o tom, že veriteľ upozornil spotrebiteľa na uplatnenie svojho práva podľa § 565 Občianskeho zákonníka v lehote nie kratšej ako 15 dní. Bez splnenia vyššie uvedených podmienok nebolo možné považovať za platné následné predčasné zosplatnenie úveru vykonané listom pôvodného veriteľa zo dňa 22.12.2019 označeným ako oznámenie o vyhlásení predčasnej splatnosti úveru. Súd prvej inštancie poukázal aj na to, že posledná výzva na úhradu pohľadávky zo dňa 23.10.2019 sa vrátila poštou pôvodnému veriteľovi ako nedoručená dňa 28.10.2019. Pri dohodnutej splatnosti jednotlivých splátok vždy k 20. dňu v mesiaci, mohol podľa § 565 Občianskeho zákonníka pôvodný veriteľ žiadať o jednorazové vrátenie nesplatenej dlžnej sumy najneskôr do splatnosti najbližšej nasledujúcej splátky, ktorá nastala dňa 20.11.2019. Pôvodný veriteľ však úver zosplatnil až dňa 20.12.2019, čiže učinil tak z pohľadu zákona neskoro, pretože toto jeho právo splatnosťou najbližšej nasledujúcej splátky zročnej dňa 20.11.2019 zaniklo podľa § 565 Občianskeho zákonníka. V kontexte uvedenej argumentácie súd prvej inštancie poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/2/2023 (bod. 14.2.) zaoberajúce sa zákonnými podmienkami predčasného zosplatnenia úveru. Z uvedených dôvodov súd prvej inštancie považoval predčasné zosplatnenie úveru pôvodným veriteľom za neplatné, pričom

v nadväznosti na to považoval za neplatné aj samotné postúpenie pohľadávky z predmetného úveru, keďže pôvodný veriteľ postúpil pohľadávku, ktorá v čase postúpenia fakticky neexistovala. Súd prvej inštancie preto uzavrel, že žalobca nie je aktívne vecne legitimovaným subjektom v konaní, čo je samo o sebe dôvodom pre zamietnutie žaloby ako celku. Súd prvej inštancie dodal, že ani v prípade, ak by postúpenie žalovanej pohľadávky na aktuálneho žalobcu bolo platné, žalobe by nemohol vyhovieť z dôvodu, že tým, že nedošlo

k platnému vyhláseniu predčasnej splatnosti sporného úveru, jednotlivé dohodnuté splátky postupne nadobúdali zročnosť v zmysle zmluvy o ČSOB spotrebiteľskom úvere reg. č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 14.11.2017, teda vždy k 20. dňu mesiaca a s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/85/2021 zo dňa 12.02.2024, hoci by šlo o plnenie

z rovnakej zmluvy, ale je neprípustné, aby súd priznal plnenie z iného skutkového stavu, než aký bol vymedzený v žalobe. Súd prvej inštancie preto žalobu ako nedôvodnú v celom rozsahu zamietol.

6. Rozhodnutie o náhrade trov konania súd prvej inštancie odôvodnil podľa § 257 CSP, v zmysle ktorého procesne úspešnému žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal, nakoľko bol počas celého konania absolútne nečinný, a teda mu v konaní žiadne trov nevznikli.

7. Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalobca, v ktorom namietal odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP. Uviedol, že nesúhlasí so záverom súdu,

v zmysle ktorého súd považoval výzvu zo dňa 23.10.2019 a výzvu zo dňa 22.12.2019 za neurčitú a z tohto dôvodu aj neplatnú. Má za to, že žalovaný z obsahu výzvy nezameniteľne poznal rozsah dlžnej čiastky a rovnako vedel, že na to, aby veriteľ neuplatnil pohľadávku

v súdnom konaní, musí dlžnú čiastku uhradiť. Žalobca má za to, že v konaní preukázal platné vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru – v konaní predložil výzvu podľa § 565 Občianskeho zákonníka i výzvu podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka spolu s dôkazmi o ich doručovaní. Rovnako z predloženej

platobnej histórie (prehľadu čerpania) je zrejme, že žalovaný si svoj záväzok neplnil riadne a včas. Žalobca poukázal najmä na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo/123/2022 z 30.01.2024, podľa ktorého: „Dovolací súd sa nestotožňuje s názorom, ktorý prezentovali dovolatelia, že špecifikácia splátky, pre ktorú dochádza k zosplatneniu, by mala byť podmienkou platnosti predčasného zosplatnenia dlhu. Žiadnu takúto povinnosť (uviesť v zosplatnení konkrétnu splátku) zákon veriteľovi neukladá. Dovolací súd tiež nepovažuje za potrebné na tomto mieste viesť polemiku o tom, či je určenie splátky, ktorá vyvolala zosplatnenie, skutkovou alebo právnou otázkou (skutkovou otázkou nesporne je označenie takejto splátky vo výzve na zaplatenie alebo v samotnom zosplatnení, ak však tieto listiny vymedzenie relevantnej splátky neobsahujú, je jej určenie na účely začatia počítania premlčacej doby len právnym konštruktom). Považuje však za vhodné uviesť, že pokiaľ sa vykonaným dokazovaním nepreukáže opak, treba vychádzať z princípu racionálneho správania účastníkov zmluvných vzťahov, ktorí konajú v súlade so zákonom, a teda vzhľadom na ustanovenie § 565 druhej vety Občianskeho zákonníka je potrebné predpokladať, že zosplatnenie bolo vyvolané tou splátkou, ktorá bola v čase zosplatnenia tri mesiace po splatnosti.“ Žalobca má za to, že zákon takéto označenie splátky v zosplatňujúcom úkone, resp. výzve podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka veriteľovi neukladá. V predmetnej veci posudzované výzvy

z hľadiska obsahu uvádzajú celkovú dlžnú sumu, s ktorou bol dlžník toho času v omeškaní a priemerný spotrebiteľ tak mal vedomosť o výške sumy, zaplatením ktorej zabráni zosplatneniu úveru; špecifikácia splátky nemá v konečnom dôsledku žiaden pozitívny dopad na zvýšenie platobnej disciplíny dlžníka - spotrebiteľa, absencia špecifikácie splátky nestavia spotrebiteľa do nevýhodnejšieho postavenia; predmetnú otázku posudzovali súdy približne od roku 2008 - do roku 2024 z rozhodovacej praxe súdov (na všetkých úrovniach) pre banky požiadavka na špecifikáciu splátky vo výzve zosplatňujúcej, resp. pred zosplatnením nevyplývala, pričom až v roku 2024 došlo k zásadnej zmene pri posudzovaní obsahu predmetného ustanovenia; predmetnú problematiku posudzoval dovolací súd pri riešení právnej otázky premlčania (výsledkom čoho bol aj judikát publikovaný pod č. R29/2023, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo/268/2020 z 29. novembra 2022), kedy nevyhnutne musel dovolací súd posudzovať aj náležitosti jednotlivých výziev

(ak posudzoval začiatok plynutia premlčacej doby), pričom nedospel k záveru o tom, že by zákon veriteľovi ukladal povinnosť uviesť rozhodnú splátku v tej-ktorej výzve. Žalobca poukázal na viaceré rozhodnutia Ústavného súdu SR (nález sp. zn. I. ÚS 242/07, nález

sp. zn. I. ÚS 640/2014 zo dňa 01.04.2015, nález sp. zn. III. ÚS 289/2017 zo dňa 21.11.2017, sp. zn. II. ÚS 135/04) a tiež Najvyššieho súdu SR (sp. zn. 4Cdo/9/2017 zo dňa 27.05.2020). Žalobca trval na tom, že medzi postupom a žalobcom došlo k platnému postúpeniu pohľadávky a žalobca bol aktívne vecne legitimovaný na podanie žaloby. Žalobca zároveň analogicky poukázal na vybrané rozhodnutia krajských súdov, ktoré dospeli k opačnému názoru ako konajúci súd, a to, že v rámci zosplatnenia (resp. výzvy podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka) nie je potrebné špecifikovať omeškanú splátku (rozhodnutia Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 17CoCsp/3/2023 zo dňa 29.06.2023, Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 12CoCsp/1/2024 zo dňa 29.11.2024, Krajského súdu v Nitre sp. zn. 12CoCsp/39/2022 zo dňa 31.08.2023, Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 11CoCsp/10/2024 zo dňa 16.10.2024, Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6CoCsp/80/2022 zo dňa 20.03.2023, Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 12CoCsp/17/2022 zo dňa 05.01.2023). Žalobca konštatoval, že veriteľ nie je povinný (Občiansky zákonník takú podmienku v žiadnom jeho ustanovení neustanovuje) uvádzať konkrétnu splátku, pre ktorú sa veriteľ chystá, prípadne pre ktorú veriteľ pristúpil k vyhláseniu splatnosti úveru. Žalobca zastal názor, že pokiaľ by zákonodarca vyžadoval presnú špecifikáciu splátky, pre ktorú došlo k zosplatneniu vo výzve podľa § 565 Občianskeho zákonníka, uvedené by uviedol expressis verbis v tomto zákonom ustanovení. Žalobca analogicky poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 1Cdo/154/2022 zo dňa 27.02.2024. Zároveň upozornil na skutočnosť, že predmetné znenie Občianskeho zákonníka bolo s účinnosťou od 01.11.2024 novelizované

a poukázal na nové znenia § 53 ods. 9 a 10 Občianskeho zákonníka, čím podľa neho zákonodarca s konečnou platnosťou vyriešil predmetnú problematiku. Z novelizovaných ustanovení § 53 ods. 9 a 10 Občianskeho zákonníka je pritom zrejme, že ani po ich novelizácii nebude obligatórnou náležitosťou výzvy uvedenie konkrétnej splátky, resp. jej špecifikácia, ale postačujúcim údajom na platné zosplatnenie bude uvedenie sumy, s ktorou je dlžník v omeškaní (obdobne ako v prejednávacom prípade). Veriteľ je aj podľa úpravy účinnej od 01.11.2024 povinný vo výzve upozorniť spotrebiteľa na následok zosplatnenia a uviesť sumu splátok, s ktorými je spotrebiteľ v omeškaní - obligatórnou náležitosťou takejto výzvy, dokonca pod sankciou neurčitosti, teda ani po účinnosti novelizácie nebude špecifikácia konkrétnej splátky, pre ktorú sa veriteľ chystá úver zosplatniť, resp. pre ktorú úver zosplatňuje. Nestotožnil sa s posúdením súdom prvej inštancie, v zmysle ktorého si veriteľ mohol uplatniť právo podľa § 565

Občianskeho zákonníka napriek pretrvávajúcemu splneniu podmienok podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka iba presne v časovom rozmedzí od uplynutia 15 dní od upozornenia na možné uplatnenie tohto práva do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky, t. j. v prejednávacom prípade odo dňa 23.10.2019, resp. 28.10.2019 do 20.11.2019. Z dikcie ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka je podľa žalobcu zrejme, že spotrebiteľ musí byť upozornený na možnosť uplatniť právo podľa § 565 Občianskeho zákonníka a zároveň musí byť v nepretržitom trojmesačnom (a dlhšom) omeškaní so splácaním splátok – pričom za splnenia týchto podmienok môže veriteľ v budúcnosti kedykoľvek – v prípade, ak sú tie podmienky naďalej zachované a teda ak spotrebiteľ naďalej neplní splátky úveru – za splnenia podmienok podľa § 565 Občianskeho zákonníka do splatnosti ďalšej splátky úveru vyhlásiť mimoriadnu splatnosť v súlade s ust.

§ 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Ak sa veriteľ rozhodne neuplatniť toto právo, opätovne mu toto právo vznikne nespĺnením ďalšej splátky úveru – pričom táto skutočnosť (nesplnenie ďalšej splátky úveru) nemá na splnenie podmienok podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka žiadny vplyv – a teda je bez právneho významu, že spotrebiteľ je v omeškaní aj štyri a viac mesiacov, nakoľko podmienky podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, t. j. upozornenie na možnosť uplatnenia práva podľa § 565 Občianskeho zákonníka a trojmesačné omeškanie spotrebiteľa sú naďalej zachované. V tejto súvislosti žalobca poukázal na viaceré rozhodnutia odvolacích súdov (Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 16CoCsp/2/2023 zo dňa 14.09.2023, Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6CoCsp/20/2023 zo dňa 24.06.2024, Krajského súdu v Prešove sp. zn. 10CoCsp/16/2022 zo dňa 28.07.2022, Krajského súdu v Bratislave

sp. zn. 15CoCsp/13/2020 zo dňa 25.05.2020). V nadväznosti na nesprávny právny záver súdu prvej inštancie ohľadom neplatnosti uplatnenia práva postupcu na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru boli nesprávne aj jeho následné právne závery ohľadom neplatného postúpenia pohľadávky pre nesplatenosť pohľadávky ku dňu jej postúpenia. Ohľadom súdom prvej inštancie namietanej dlžnej sume vo výzve zo dňa 23.10.2019, žalobca považoval rozhodnutie súdu za nepreskúmateľné, nakoľko nemožno vo všeobecnosti objektivizovať, že výška omeškanej sumy sa musí rovnať násobku splátok v zmysle zmluvy, nakoľko stačí úhrada vo vyššej alebo nižšej výške, resp. čiastočné omeškanie s mesačnou splátkou, pričom netreba opomínať ani to, že v prípade omeškania sa do omeškanej sumy premieta aj príslušný úrok z omeškania. Na základe vyššie uvedeného žalobca navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok podľa § 388 CSP zmenil tak, že vyhovie žalobe žalobcu, resp. v zmysle ustanovenia § 389 ods. 1 CSP aby ho zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Zároveň požiadal, aby mu odvolací súd priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

8. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadril.

9. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 379 a § 380 ods. 1 CSP, bez nariadenia pojednávania odvolacieho súdu podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutej časti vo výrokoch II. a III. podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdiť ako vecne správny.

10. Z obsahu podaného odvolania vyplýva, že rozsudok súdu prvej inštancie nebol žalobcom spochybnený vo výroku I. o zrušení platobného rozkazu Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom č. k. 4Csp/22/2022-92 zo dňa 26.08.2022. V tomto výroku je rozsudok súdu prvej inštancie právoplatný a týmto rozhodnutím odvolacieho súdu nedotknutý (§ 367 CSP).

11. Predmetom konania je pohľadávka banky zo spotrebiteľského úveru, ktorá mala byť bankou postúpená po jej zosplatnení na žalobcu na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 10.08.2021. Súd prvej inštancie založil svoje zamietajúce rozhodnutie na právnom závere, že žalobca v konaní nedisponoval aktívnou vecnou legitímáciou, nakoľko nedošlo k účinnému zosplatneniu predmetného úveru zo strany právneho predchodcu žalobcu podľa ust. § 565 Občianskeho zákonníka v spojení s ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka z dôvodu absencie konkrétnej splátky, pre ktorú veriteľ dlh mienil zosplatiť vo výzve na zaplatenie podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a ani v oznámení o vyhlásení predčasnej splatnosti úveru. Právnym následkom neplatného zosplatnenia je neplatnosť postúpenia pohľadávky v zmysle ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách v spojení s ust. § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu.

12. Podstata odvolacích argumentov žalobcu bola koncentrovaná v tvrdení, že k postúpeniu pohľadávky došlo platne, keď veriteľ vyhlásil predčasnú splatnosť úveru, a to bez povinnosti veriteľa uvádzať vo výzve podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka alebo v oznámení o vyhlásení mimoriadnej splatnosti (ktorá vyhláseniu splatnosti predchádzala) konkrétnu splátku, pre ktorú veriteľ pristúpil k vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru, keď žiadny právny predpis takéto označenie splátky v zosplatňujúcom úkone, resp. výzve podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka veriteľovi neukladá. Záver súdu prvej inštancie o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu z dôvodu neplatnosti zosplatnenia a následného postúpenia pohľadávky vychádza z nesprávneho skutkového zistenia a nesprávneho právneho posúdenia veci (odvolacie dôvody uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP). Žalovaný z obsahu predmetnej výzvy podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka nezameniteľne poznal rozsah dlžnej čiastky a vedel, že na to, aby veriteľ neuplatnil pohľadávku v súdnom konaní, musí dlžnú čiastku uhradiť. Žalobca uplatnil tiež odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b) CSP, keď súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

13. Za aplikácie § 380 ods. 2 CSP posudzoval odvolací súd z úradnej povinnosti, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou/vadami, ktorá/ktoré sa týka/týkajú procesných podmienok. Posúdením procesného postupu súdu prvej inštancie v konaní, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci, a ktorý zistil odvolací súd preskúmaním predloženého súdneho spisu, odvolací súd uvádza, že v konaní nezistil procesné vady zakladajúce dôvody pre zrušenie rozhodnutia podľa § 389 ods. 1 písm. a) CSP a odvolateľ ich ani netvrdil.

14. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle § 365 ods. 1 písm. b) CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

15. Ďalej vychádzajúc z obsahu odvolania žalobca namietal nesprávnosť skutkových a právnych záverov, na ktorých založil svoje rozhodnutie súd prvej inštancie (odvolacie dôvody uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP).

16. Pokiaľ ide o odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP, podstata tohto odvolacieho dôvodu spočíva predovšetkým v nesprávnom postupe súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov dokazovania. Dôsledkom toho je, že súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplynuli, alebo neboli účastníkmi prednesené, prípadne, že neprihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané, alebo vyplynuli z prednesov účastníkov. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkom logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov.

17. Nesprávne právne posúdenie veci je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd pochybí pri aplikácii práva na zistený skutkový stav, teda prípad, kedy bol skutkový stav posúdený podľa iného právneho predpisu, než ktorý správne mal byť použitý, alebo ak síce bol aplikovaný správne určený právny predpis, ale súd ho nesprávne interpretoval (nesprávne vyložil podmienky všeobecne vyjadrené v hypotéze právnej normy a v dôsledku toho nesprávne aplikoval vlastné pravidlo, stanovené dispozíciou právnej normy).

18. Vyššie uvedené odvolacie námietky odvolateľa vyhodnotil odvolací súd ako neopodstatnené, bez opory v zistenom skutkovom stave a v následnom právnom posúdení veci súdom prvej inštancie. Preskúmaním obsahu spisu odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie vychádzal z precízne zisteného skutkového stavu veci, keď vyvodil správne právne závery. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie tiež dostatočne odôvodnil, v súlade s požiadavkami uvedenými v ust. § 220 ods. 2 CSP. Odvolací súd nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov obsiahnutých v odôvodnení

napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre jeho potvrdenie. Súčasne sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku, konštatuje správnosť jeho dôvodov a v podrobnostiach naň odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP), pričom dodáva nasledovné:

19. Z obsahu spisu vyplýva, že dňa 14.11.2017 bola medzi Československou obchodnou bankou, a. s. (právnym predchodcom žalobcu) a žalovaným uzavretá zmluva o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej žalovanému poskytol úver vo výške 17.900,- EUR. Súd prvej inštancie správne dospel k záveru, že predmetná zmluva o úvere uzavretá medzi veriteľom a žalovaným ako dlžníkom je spotrebiteľskou zmluvou a zároveň zmluvou o spotrebiteľskom úvere, na ktorú sa vzťahujú ustanovenia zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy (t. j. 14.11.2017). Súd prvej inštancie aplikoval na daný vzťah príslušné právne normy spotrebiteľského práva, vrátane ustanovení § 53 ods. 9 v spojení s § 565 Občianskeho zákonníka a následne správne vyhodnotil neplatnosť postúpenia pohľadávky z predmetného úveru v zmysle § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch.

20. Podľa ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

21. Podľa ust. § 565 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.

22. V súvislosti s úpravou režimu straty výhody splátok zákonodarca v § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka zavádza nové pravidlo, z ktorého vyplýva, že veriteľ (v postavení dodávateľa) môže požadovať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania s jej zaplatením a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. Ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté, alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky (§ 565 Občianskeho zákonníka). Z druhej vety citovaného ustanovenia § 565 Občianskeho zákonníka vyplýva, že veriteľ môže žiadosť o jednorazové vrátenie nesplatennej dlžnej sumy využiť najneskôr do splatnosti najbližšej nasledujúcej splátky; zároveň tak môže urobiť až po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením omeškanej splátky. Tieto podmienky musia byť splnené kumulatívne; v prípade, že veriteľ toto právo do splatnosti najbližšej splátky nevyužije, jeho právo na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru pre tú - ktorú splátku zaniká. Veriteľovi však nič nebráni v tom, aby v prípade dlžníkovho nesplácania ďalších splátok vyhlásil predčasnú splatnosť úveru pre niektorú ďalšiu splátku, ak splní podmienky predpokladané ustanovením § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v spojení s § 565 Občianskeho zákonníka.

23. Podľa ust. § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka, právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne; inak je neplatný.

24. Podľa § 39 Občianskeho zákonníka, neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

25. Podľa ust. § 92 ods. 8 veta prvá zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách, ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta; týmto nie sú dotknuté pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o spotrebiteľskom úvere podľa osobitného predpisu ani pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o úveroch na bývanie podľa osobitného predpisu.

26. Pokiaľ ide o postúpenie pohľadávky vyplývajúcej zo spotrebiteľskej zmluvy, nevyhnutná je aj aplikácia ustanovenia § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z.

o spotrebiteľských úveroch, v zmysle ktorého práva vyplývajúce zo zmluvy

to neplatí, ak prechádza alebo sa postupuje pohľadávka so všetkými právami s ňou spojenými a

a) ide o prechod alebo postúpenie z veriteľa oprávneného poskytovať spotrebiteľský úver podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu na veriteľa podľa § 20 ods. 1 písm. a), banku, zahraničnú banku alebo pobočku zahraničnej banky, a

b) prechádza alebo postupuje sa pohľadávka po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru alebo pohľadávka, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

27. Pre konštatovanie platného postúpenia pohľadávky banky na iný, hoci aj nebankový subjekt, je v prípade práv vyplývajúcich zo spotrebiteľskej zmluvy nevyhnutné splniť podmienky vyplývajúce jednak z ustanovenia § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka, ako aj z ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách a § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z.

o spotrebiteľských úveroch.

28. Medzi právnym predchodcom žalobcu a dlžníkom zo zmluvy o úvere v rámci ich zmluvných vzťahov existovala dohoda o možnosti vyhlásiť úver za predčasne splatný podľa § 565 Občianskeho zákonníka (v danom prípade bod 2. písm. b) článku VII. Obchodných podmienok pre ČSOB spotrebiteľské úvery právneho predchodcu žalobcu s účinnosťou od 01.03.2016), a preto právny predchodca žalobcu bol oprávnený vyhlásiť okamžitú splatnosť úveru za dohodnutých podmienok v prípade, ak bol dlžník v omeškaní viac ako tri mesiace so zaplatením splátky a banka ho upozornila na uplatnenie tohto práva v lehote nie kratšej ako 15 dní.

29. Žalobca v odvolaní namietal, že zo žiadneho právneho predpisu nevyplýva povinnosť žalobcu uviesť v upozornení (výzve) pred zosplatením úveru tú ktorú omeškanú splátku,

v súvislosti s ktorou zvažuje uplatniť právo zosplatiť úver ako podmienku na to, aby bolo vyhlásenie predčasnej splatnosti považované za platný právny úkon a tiež nie je potrebné konkretizovať splátku v oznámení o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru. Podľa názoru odvolacieho súdu, vo vzťahu k splneniu podmienok definovaných v § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka je potrebné uviesť, že aj keď vymedzenie konkrétnej splátky, pre omeškanie dlžníka, s ktorou veriteľ zvažuje uplatnenia práva zosplatiť úver, v upozornení (výzve) na zosplatenie dlhu neukladá zákonné ustanovenie § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka *expressis verbis*, nemožno však opomenúť všeobecné ustanovenia Občianskeho zákonníka o právnych úkonoch podľa § 37 Občianskeho zákonníka. Výzva prezumovaná v § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka je jednostranným právnym úkonom, ktorý z hľadiska jeho určitosti musí obligatórne obsahovať (identifikáciu) splátky, s ktorou je spotrebiteľ

(v prejednávanej spore žalovaný) v omeškaní, a ktorá zakladá dôvod na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru. Ide o bezpodmienečnú náležitosť takejto výzvy, ktorej účelom je informovať spotrebiteľa o tom, s ktorou splátkou je v omeškaní a zároveň pre omeškanie s ktorou splátkou uplatní svoje právo k vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru.

30. Vo vzťahu k určitosti výzvy podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka je potrebné uviesť, že posúdenie náležitosti takejto výzvy bolo v rozhodnutiach odvolacieho súdu

v obdobných skutkových základoch vykladané tak, ako uvádzal žalobca v podanom odvolaní. V rozhodnutiach tunajšieho súdu ako napr. 17CoCsp/3/2023 zo dňa 29.06.2023, 27CoCsp/1/2024 zo dňa 30.01.2024, či v rozhodnutí 19CoCsp/13/2022 zo dňa 28.09.2024 odvolací súd zastával názor, že pokiaľ ide o určitosť právneho úkonu výzvy podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a zosplatenia úveru právneho predchodcu žalobcu z pohľadu nevedenia konkrétnej omeškanej splátky úveru, pre ktorú veriteľ vyhlasuje mimoriadnu splatnosť úveru, podľa odvolacieho súdu žiaden všeobecne záväzný právny predpis ani

ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka neustanovuje takéto osobitné náležitosti uvedených právnych úkonov, teda údaj alebo identifikáciu tej ktorej splátky, pre ktorú došlo k uplatneniu práva dodávateľa (veriteľa) na zosplatenie úveru.

31. V predmetnej veci, vo vzťahu k náležitosti výzvy podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka zaujal stanovisko Najvyšší súd Slovenskej republiky, ktorý vo viacerých rozhodnutiach - sp. zn. 5Cdo/2/2023 zo dňa 25.01.2024 ustálil, že „v prípade, ak zo strany veriteľa dôjde k vyhláseniu úveru za predčasne

splatný, a to v súlade s ustanovením § 565 Občianskeho zákonníka a § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, pre platný úkon zosplatnenia je zo strany veriteľa nevyhnutné, aby v tomto zosplatnení presne špecifikoval konkrétnu splátku, pre ktorú jednorazovo a predčasne zosplatnil celý dlh“... resp. v rozhodnutí sp. zn. 5Cdo/197/2022 zo dňa 26.06.2024 zotrval na svojich záverov, pričom svoju argumentáciu doplnil, keď uviedol, že „identifikácia splátky je potrebná z dôvodu identifikácie prvého dňa plynutia premlčacej doby, ale i pre potrebu vedomosti dlžníka o tom, zaplatením akej sumy zabráni zosplatneniu úveru (porovnaj rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 2Cdo/149/2021). Je to podstatná informácia najmä v situáciách, pokiaľ predtým došlo k čiastočnému plneniu a dlžná suma sa mohla kumulatívne tvoriť aj dlhšie, pričom ale neboli naplnené podmienky, kedy by mohol byť úver zosplatnený celý. Ak veriteľ oznámi iba dlžnú sumu s upozornením na možnosť zosplatnenia celého úveru, môže byť spotrebiteľ pomýlený a v dôsledku informačnej asymetrie môže byť poškodený.“ Uvedené bolo potvrdené aj v jednom z najaktuálnejších rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/152/2022 zo dňa 13.02.2025, v zmysle ktorého: „Bez konkretizácie splátky, pre ktorú prichádza zosplatnenie, nie je možné spoľahlivo určiť, či k uplatneniu práva došlo za splnenia preň zákonom určených podmienok (uplynutia oboch lehôt podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka). Právny úkon nekonkretizujúci splátku preto je úkon zákon obchádzajúci (nakoľko napriek nezakotveniu výslovnej zákonnej požiadavky na takúto náležitosť jej absencia spôsobuje nedodržanie účelu úpravy, ktorým je možnosť overenia si splnenia požiadaviek slúžiacich zvýšenej ochrane spotrebiteľa) a i nedostatočne určitý, v oboch prípadoch sankcionovaný neplatnosťou (či už podľa § 39 alebo § 37 ods. 1 OZ).“

32. S poukazom na závery Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, odvolací súd v predmetnej veci prehodnotil svoju doterajšiu rozhodovaciu prax v skutkovo podobných veciach a vo vzťahu k výzve podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka uzavrel, že pre platné predčasné zosplatnenie úveru podľa § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka a tým aj platné postúpenie pohľadávky podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách a § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch sa od žalobcu resp. právneho predchodcu žalobcu vyžaduje vymedzenie konkrétnej náležitosti výzvy podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v podobe identifikácie splátky, s ktorou je žalovaný v omeškaní a pre ktorú splátku mal žalobca v úmysle požadovať mimoriadne zosplatnenie úveru.

33. V predmetnej veci za takúto výzvu podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, ktorá by spĺňala vyššie uvedené náležitosti, t. j. špecifikáciu splátky, s ktorou je spotrebiteľ (v prejednávanej spore žalovaný) v omeškaní, a ktorá predchádzala zosplatneniu ku dňu 20.12.2019, nemožno považovať výzvu označenú ako „posledná výzva na úhradu pohľadávky“ zo dňa 23.10.2019. Z konštrukcie predmetného upozornenia, resp. výzvy je možné vyvodiť závery o tom, že právny predchodca žalobcu upozornením, resp. výzvou na zaplatenie dlžnej časti úveru zo dňa 23.10.2019 upozornil žalovaného, že ku dňu 22.10.2019 je pohľadávka banky, vyplývajúca zo zmluvy o úvere, po lehote splatnosti vo výške 903,92 eur, pozostávajúcej z dlhu na účte spotrebiteľského úveru vrátane príslušenstva a prípadných poplatkov podľa sadzobníka ČSOB vo výške 883,11 eur a nepovoleného debetu na bežnom účte v sume 20,81 eur. Zároveň upozornil žalovaného, že ak nedôjde k úhrade vyššie uvedenej dlžnej sumy záväzku, je žalobca oprávnený vyhlásiť úver za predčasne splatný. Nebolo sporné, že uvedená listina je výzvou v zmysle ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka ako predpoklad pre možné platné predčasné zosplatnenie úveru. Uvedenie splátky úveru a v akej výške, pre ktorú sa žalovaný dostal do omeškania a pre ktorú mimoriadnu splatnosť vyvolala, zo znenia výzvy nevyplýva. Taktiež zosplatnenie úveru právnym predchodcom žalobcu listom označením ako „oznámenie o vyhlásení predčasnej splatnosti úveru“ zo dňa 22.12.2019, neobsahovalo uvedenie splátky, pre ktorú právny predchodca žalobcu pristúpil k zosplatneniu úveru.

34. Opačnou argumentáciou, ktorú je potrebné odmietnuť ako nedostatočnú, by sa prijal záver prezentovaný žalobcom v odvolaní, podľa ktorého by na platné predčasné zosplatnenie úveru stačilo uvedenie výšky žalovaným nezaplatenej splatnej sumy (pohľadávka banky) ako i ku ktorému dátumu. Uvedenie výšky nezaplatenej sumy vo výzve pred zosplatnením, resp. v samotnom zosplatnení však nezabavuje žalobcu povinnosti uvádzať konkrétnu splátku, pre ktorú pristupuje k mimoriadnemu zosplatneniu. Uvedenie konkrétnej splátky nepredstavuje formálnu podmienku, ale sa jedná o notifikačnú povinnosť dodávateľa voči spotrebiteľovi, ktorá má umožniť spotrebiteľovi „dozvedieť sa“ o hroziacom následku spočívajúcom vo vyhlásení predčasnej splatnosti úveru, a tento následok odvrátiť. Práve uvedenie konkrétnej splátky je tou rozhodujúcou skutočnosťou,

ktorá musí byť voči spotrebiteľovi určito vyjadrená, nakoľko uvedenie „iba“ výšky dlhu, s ktorým je spotrebiteľ v omeškaní, vykazuje podstatnú mieru abstrakcie a spotrebiteľ z takto vyjadreného údaja nemôže bez ďalšieho určiť, ktorá splátka môže v budúcnosti založiť dôvodnosť predčasného zosplatnenia, resp. ktorú splátku považuje dodávateľ za splátku rozhodnú. Z uvedeného potom v konečnom dôsledku nie je objektívne vopred možné určiť, kedy si dodávateľ uplatní svoje právo pristúpiť k vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru.

35. Uvedené právne závery boli prijaté aj na zasadnutí občianskoprávnej sekcie v obvode Krajského súdu v Trenčíne dňa 10.10.2024, za prítomnosti predsedníčky občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR JUDr. Jany Bajánkovej a predsedníčky zjednocovacieho senátu Najvyššieho súdu SR JUDr. Martiny Valentovej s poukazom na iné rozhodnutie NS SR

sp. zn. 1Cdo/123/2022, so závermi, že označenie presnej, konkrétnej splátky, pre ktorú sa dlh zosplatňuje je nevyhnutné i z hľadiska počítania premičacej doby poukazom na rozhodnutie NS SR sp. zn. 5Cdo/2/2023 zo dňa 25.01.2024. Pokiaľ odvolateľ (žalobca) poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo/123/2022 zo dňa 30.01.2024, odvolací súd primárne poukazuje na to, že došlo k zjednoteniu predmetnej otázky, na ktorú nadväzujú rozhodnutia NS SR, od ktorých záverov sa odvolací súd nemieni odkloniť a je pre rozhodnutie záväzné. Rovnako daný prípad nemožno posudzovať v intenciách odvolateľom citovaného uznesenia Najvyššieho súdu SR zo dňa 29.11.2022, sp. zn. 7Cdo/268/2020, publikovaného pod č. R29/2023, nakoľko dané rozhodnutie rieši právnu otázku premičania

a dovolací súd v predmetnej veci nerieši otázku náležitosti výzvy § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka.

Pokiaľ odvolateľ poukázal aj na rozhodnutia Ústavného súdu SR vedené pod

sp. zn. I.ÚS 640/2014 zo dňa 01.04.2015 a č. k. II.ÚS 796/2016-65 zo dňa 22. júna 2017,

s odôvodnením ústavnoprávnych východísk priority platnosti právnych úkonov a právomoci súdu zákonné predpisy aplikovať, nie však novelizovať, odvolací súd uvádza, že názor vyslovený ústavným súdom môže plne akceptovať a prikloniť sa k nemu v prípadoch, kedy by v prejednávanej veci šlo o skutkovo a právne obdobnú vec, v ktorej sa rieši rovnaká právna otázka. V danom prípade si odvolací súd závery vyslovené ústavným súdom

v predmetných rozhodnutiach nemôže osvojiť. V konečnom dôsledku za právne nevýznamné vzhľadom k uvedeným záverom, považoval odvolací súd poukazy žalobcu v odvolaní na rozhodnutia iných súdov, týkajúcich sa iných, avšak skutkovo a právne obdobných vecí, pretože rozhodovaním iných odvolacích súdov v preskúmvanej veci Krajský súd v Trenčíne viazaný nie je.

36. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie vyslovil správny záver, že výzva ani oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru neuvádzajú, pre nezaplatenie ktorej splátky malo dôjsť k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti, a ani z dostupných údajov (ani zo znenia žaloby či iných vyjadrení žalobcu uskutočnených v konaní) nie je možné overiť, či došlo k splneniu podmienok definovaných v § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka, preto s poukazom na uvedené skutočnosti je potrebné výzvu obsahujúcu upozornenie na možnosť vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru ako aj samotné vyhlásenie mimoriadnej splatnosti považovať pre neurčitosť za neplatné právne úkony v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka.

37. Právnym následkom neplatného zosplatnenia úveru je neplatnosť postúpenia pohľadávky s poukazom na ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, tzv. nedôvodnosť nároku žalobcu, resp. nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu ako postupníka.

38. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd, viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania, potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výrokoch II. a III. podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

39. Záverom odvolací súd dodáva, že sa nezaoberal všetkými námietkami žalobcu obsiahnutými v jeho odvolaní, keď odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá a ani nemusí odpovedať na každú námietku, alebo argument uvedený v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvoinštančného rozhodnutia, ktoré sa preskúmvava v odvolacom konaní (uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 78/2005).

40. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní bol úspešný žalovaný, ktorý tak má nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Nakoľko však žalovanému v odvolacom konaní preukázane nevznikli žiadne trovy, odvolací súd žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

41. Rozhodnutie bolo senátom Krajského súdu v Trenčíne prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh; § 428 CSP).